

Пътепис на тема “Разходка с влак”

8 часа път за 8 часа повече с нея

Обичам я и това е началото на всичко.

Франсис Скот Фицджералд

Започвам моя пътепис с думите на автора на последната прочетена от мен книга. Смятам, че те най-добре описват причината за осъществяването на цялото ми пътуване. Както най-вероятно вече сте се досетили, тя е любовта. Заради любовта прекрачих много граници, които не съм и предполагал, че ще премина. Втурнах се в рисковано приключение без много да го премислям.

Всичко започна преди пет месеца. Съдбата ми се усмихна по най-хубавия начин, като ми помогна да открия своята партньорка в живота. Това е само началото. Тя се казва Йоана и бързо се превърна в най-важния за мен човек. Преди да се усетя вече цялото ми съзнание бе заето изцяло от мисли за нея, но кой съм аз да ви обяснявам за любовта? Тя трябва да се изпита, за да се разбере.

Не ни отне много време да разберем, че сме създадени един за друг и да се влюбим още по-силно в другия. Всичко между нас става все по-хубаво и по-хубаво, но има само един проблем. Двамата живеем в различни градове. Аз уча във Варна, а тя следва в София. Имаме връзка от разстояние. Виждаме се очи в очи само веднъж или два пъти в месеца и то за много кратък период от време. Болката от липсата на любимия човек е най-мъчителното чувство, което някога съм изпитвал. Аз не можех да издържа да чакам толкова дълго, за да се видя с моята половинка и затова реших да съкратя времето. Така един ден ми хрумна идеята следващия път, когато Йоана се връща на Варна, аз да отида при нея в София и да пътуваме заедно наобратно. Това означаваше в рамките на един ден да прекося два пъти най-дългата жп линия в България.

Имах притеснения относно цялото пътуване, които не бяха свързани с разстоянието. Напротив, аз обожавам да пътувам с влак и даже близките ми приятели смятат, че съм маниак на тази тема. Причината за моите притеснения се криеше в датата на пътуването. Приятелката ми тръгваше на 6^{-ти} декември с нощния влак за Варна, а тогава е празникът Никулден. По принцип в семейството ми имаме традиция, въпреки че никой от нас не се казва Николай, ние да се събираме и да ядем риба заедно. Това е семейна традиция, която през целия ми живот никога не сме нарушавали. Поне не досега. Предполагах, че родителите ми няма да бъдат съгласни да отсъствам на този ден. Така и стана. В началото те не бяха доволни, но след доста продължително убеждаване накрая ми казаха:

- Добре, пускаме те, само защото сте лудо влюбени.

Те бяха прави. Аз наистина съм лудо влюбен в моето Йо и съм готов на всичко за нея. Още на следващия ден, 5-ти декември, отидох и си купих билет за София. Тогава беше и моментът, в който стана на 100% ясно, че ще има пътуване и връщане назад няма. Вече и да искаха, не можеха да ме спрат. Щях да пътувам на 6-ти декември в 13:30 ч. и точка по въпроса.

За да стигна навреме за влака ми, трябваше да избягам от последния час в училище, тъй като свърших в 13:20 ч. и щях да го изпусна. Измъкнах се бързо и даже пристигнах 40 мин по-рано на нашата така величествена барон Хиршова гара, където ме очакваше моят дом за следващите 8 часа път към София - влак БВ2614. Веднага се качих в него, намерих си запазеното за невероятната цена от 0,50 стотинки място до прозореца и си сложих якето отгоре, за да си потвърдя резервацията. Немаше какво друго да правя, освен да чакам тръгването на влака.

Смятам, че е излишно да споменавам колко вълшебен беше за мен моментът на потегляне. Колко много се радвах на ритъма на движещите се по релсите колела и клатушкането на вагона. Не можех да повярвам, че това се случва наистина! Излязох от купето си, за да не безпокоя хората с емоциите си, и прекарах по-голямата част от пътуването си в коридора,

облегнат на прозореца, улисан в мисли за моето Йо. Преди да се усетя вече стигаме Шумен, а после минахме Търговище. В нормална ситуация това би ми се сторило като дълго време за пътуване, но тогава не беше така.

По време на пътуването наблюдавах настроението на пътниците и повечето от тях ми се виждаха изморени и отчаяни. Имах чувството, че в сравнение с тях аз бях бомба от радост със закъснител. Навярно бях единственият човек във вагона, който виждаше

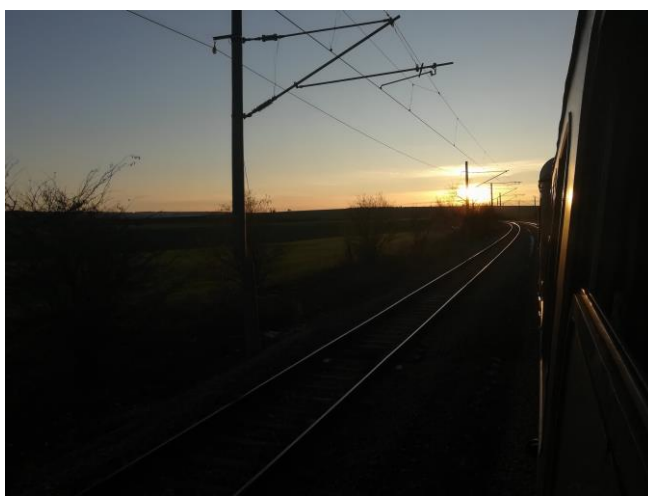
красота във всяко сгущено в хълмовете китно селце и всяка пейзажна гледка. Достигнах пикът на моята радост в момента, в който видях първия сняг по релсите. Мислих си, че очите ме лъжат. През целия ден слънчевите лъчи ме галеха неуморимо с цялата си топлина и никъде не се намираха облаци да ги укротят. Въобще и не предполагагах, че е възможно да се запазила скреж, но ето, че сгреших. Снежинките се бяха скрили във всяко сенчесто местенце и се пазеха от жаркото слънце. Така създавах вълшебни картини на комбинации от два сезона – есен и зима.

По едно време започнах да усещам как лека хлад ме обгръща. Това означаваше, че слънцето залязваше и единственият ми източник на топлина в коридорчето си отиваше. Реших да го изпратя с поглед, докато не изчезне и последният лъч слънчева светлина. Вече бях останал без избор. Налагаше се да вляза в купето си, ако исках да се стопля. Там, за щастие, парното работеше на пълни обороти. Докато стигнахме средата на нашето пътуване, а именно Горна Оряховица, тъмнината беше превзела по-

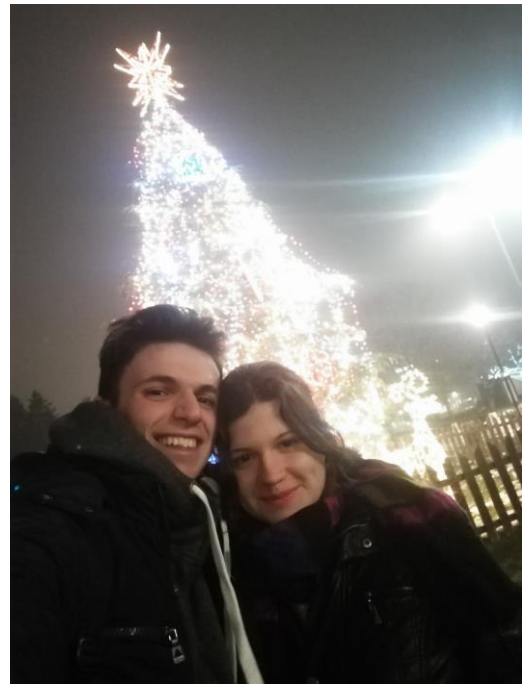
голямата част от небето и се беше спуснала загадъчна мъгла над целия ни влак. Тя го бе обгърнала и не го пускаше нито за миг. Тази мъгла я намразих много бързо, защото не ми позволяваше да правя любимото си занимание по време на пътуване – да наблюдавам света през прозореца на влака. Не можех да се съсредоточа върху никакво друго действие, като четене на книга например, защото мислите за любовта ми бяха завладели цялата ми глава. Реших да им се подчиня. До края на пътуването аз стоях в коридора замислен, докато не замръзна и после се връщах да се стопля в купето. Беше невероятно и неусетно вече пристигах в София.

Гребнах раницата и якето си и се наредих първи на вратата за изхода. Йоана вече беше на гарата и най-накрая цялото чакане бе на път да приключи. Видя се надписа на жп гара София, чу се скърцането на спирация влак и първата част от моето пътуване свърши. Изгубих контрол над тялото си от вълнение, но успях да си го върна за кратко, че да отворя вратата и да скоча на софийска земя. Започнах да издирвам моето Йо, което се оказа, че седи замръзнала на едно място, неможеща да разбере, че всичко това наистина се случва. Нейният пронизателен поглед се засече с моя и се втурнах към нея, за да я даря с най-силната си прегръдка. Дълго време искрите между нас не спираха да прехвърчат. Точно заради този момент започнах цялото пътуване. Този момент, в който можехме да се докоснем и да се насладим на топлината на другия, беше безценен. Напълно си заслужаваше всичко и въобще не съжалявам. Все пак аз пътувах до моя истински дом.

Влакът ни за Варна тръгваше в 22:55 ч., което означаваше, че имаме приблизително 2 часа престой в София. Това бе първият ни път заедно в столицата и като такъв означаваше, че ще остане в спомените ни завинаги. Йо бе планирала точно какво да видим заедно и знаеше точно кога и как минава метрото, за да не го изпуснем. Преди да излезем от централната жп гара си купихме билетите за Варна и така вече бяхме готови да се отправим към нашето кратко приключение. С услугите на метрото ние стигнахме за отрицателно време до най-големия културен център в София. Изходът на метростанцията ни изкара точно пред най-емблематичната сграда в града - НДК. Мястото, където духовете на миналото и настоящото

поколение се смесваха. Тази вибрираща от бетон и емоции сграда бе изцяло обгърната от гъста мъгла, която я караше да изглежда като постройка, извадена от филм на ужасите. Наскоро запалената коледна елха на София се намираще там и ние имахме огромното желание да я видим заедно. След като се наситихме на нейната коледна магия, се отправихме към следващото заредено с коледна магия място. Заедно извървахме цялата дължина на "Витошка", която ни впечатли с нейната нощна красота. Стигнахме до храм "Света Неделя", който също като НДК бе обгърнат от мъгла. Заедно се конкурираха кой е по-зловещ и едновременно с това по-величествен. След него се отправихме покрай светлините на площад "Независимост". Винаги съм се възхищавал на невероятната комбинация от минало и настояще, с която можеше да се сблъскаш само там и този път не пропуснах да изпитам това усещане. Пътят ни отведе към нашата крайна дестинация, която бе Народният театър "Иван Вазов". Там не можехме да свалим поглед от грандиозната архитектура, с която ни омайваше сградата. Но за съжаление, времето не ни позволяваше да останем, за да ѝ се насладим още. Наложих се бързо да си тръгнем. Хванахме софийското метро и въпреки пълната липса на желание, стигнахме до централната жп гара. И двамата искахме да останем заедно в София, за да усетим напълно нейната магия, но обстоятелствата не ни позволяваха. Качихме се във влака и потеглихме точно в 22:55 ч. за Варна.

Гушнати един в друг в нашето купе, ние се возихме с една възрастна жена, която беше много мила. Разказваше ни истории за миналото ѝ в нейния роден град – Добрич. Личеше си, че го обича с цялото си сърце и ни посъветва да си ценим родния град. За нейно щастие ние вече бяхме влюбени във Варна и нищо не можеше да я замени. През останалата част от вечерта възрастната жена направи няколко опита да заспи, но неуспешно, защото се притесняваше да не изпусне жп гарата, на която да се прекачи за влака за Добрич. Ние решихме да отбележим Никулден с вечеря – риба от консерва. Така традицията бе запазена и спокойни се отдадохме на прегръдки и сладки приказки, докато не се унесохме в сън. Заспахме и интересното беше, че на всяка жп гара се будихме и си сменяхме позицията на спане. Ту тя спеше върху мене, ту аз върху нея. През този период осъзнах наистина колко е нежно моето Йо. Гледайки я как спи, аз изпитвах истинско желание още повече да я пазя, защото я обичам безкрайно много. Усещах присъствието ѝ в сърцето ми дори спейки. Единственото, което исках е моето Йо да е добре, защото тя е смисълът на моя живот.

В безкрайно топли прегръдки, изпълнени с много любов, ние посрещнахме изгрева заедно във влака. По-рано изпратихме бабата, като ѝ помогнахме да се качи на следващия ѝ влак, и вече бяхме изцяло сами в купето. Започнахме да слушаме Коледни песни, докато ядем мандарини и гледаме кратки и сладки анимационни филмчета и така, докато не пристигнахме. С голяма тъга гледахме как пътуването ни е на път да приключи. Влакът ни навлизаше в пределите на Варна, която в неин стил ни посрещаше с мъгла и влага.

Несъмнено и двамата си бяхме изкарали неповторимо и щяхме да помним това пътуване завинаги.

Усетих точно какво се е опитал да каже Скот Фицджералд с думите *“Обичам я и това е началото на всичко”*. Със сигурност цялото това пътуване нямаше да се случи, ако не беше Йо. За нея бих направил всичко. Обичам я ужасно много и знам, че тя е човекът за мен с главно “Ч”. Не знам какви луди идеи още ще ми хрумнат за нея, но знам, че всички те са само началото на всичко хубаво, което ни предстои да изживеем заедно.

